

EGYETERTÉS

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

Szerkesztői iroda: Budapest, IV. himzö-utca 1. sz. ... Kéziratok csak rendkívüli esetben küldetnek vissza.

Előfizetési díj: Vidékre postán vagy helyben hához ... Egy szám 6 krajczár.

A rejtélyek rejtélye.

„Anyaggal és mozgással felépitem a világot”, kiáltott fel tudományos kutató-sainak hevében Cartesius. És ez a világ soha inkább nem szorult egy kis új anyagra és látható mozgásra, hogy jogi és erkölcsi omladékaik fölé új világot teremtsenek, mint most. Kivált ez a kiáltó világ-rész, melynek szervezete a koronák törz-ség, az államgépezet fogyasztó gyomráig, s az országot képező tagokig rokkant és vénhedt. Poshadt társadalma fölé kerekedett eszméletlen üres kormányzók s az ezek által csinált boldogtalan politika penészessé teszi a szívetek és megbuitja az agyakat.

A tárgy méltó a gondolkozásra. Méltó nem többé politikai szempontból, mert az esztelenség nem politika, s ha árulás, akkor sem az; hanem méltó a lavateri koponya és arzizma, méltó Darwin elméletének szempontjából. Lenhossék ur megtehetné a nemzetnek a szívességet, hogy megmérje és tanulmányozza ez urak koponyáját, a melynek idomzatában, görbületeiben kell valami el-ütőnek és sajátosságoknak lenni, ha nem egy nagy bűn, a mi előttünk foly, melyben nem csak a pletyka szerint, de való-ságképen szerepelniök kell az orosz kincs-tár által, a bécsi kiállításra küldött és később is Bécsben látott s a specialitásokat képező zöld smaragdoknak.

ki látva, hogy a kormányzati hatalom megnyerése miatt mennyien hizelegnek a „na-gyok” közül udvari környezetének s a környezet gyöngösgének: egy a kertben gyomláló szegény földmivelőre borítja a bibort, hogy természetes eszével és egy-szerű becsületességével legyen ujjaíterem-tője hazájának. A bölcsök, nagyok, providentialisok, messiások után, egy józan eszű, egyenes lelkű földmívelő adhat nekünk minisz-ternek, s mi nem töprengünk tovább a rejtélyek rejtélye fölött: Magyarország ujja-íteremésének, a dynastia megmentésének ügye végett azonnal meg fog szólnai az orosz ellen a harci tárogató. Addig is Lenhossék uram tegyen ő excellentiáikon koponyaméréseket.

időt, melyben a congressuson oda hathat, hogy az orosz lengyel alattvalók sorsa az európai hatalmak által tekintetbe vétsékek. Berlin, február 26. — Saját levelezésüktől. — Ki nem ismeri azon adomát, mely egy cha-maeleonról szól, melyet három ember pillantván meg, mindegyik más színben látott. Így vagyunk Bismarck herceg beszédének az újság lapok általi megítélésével is. Igen kevesen úgy ítélnék arról, hogy ez Ausztriára nézve kedvező, de sokkal nagyobb azok száma, kik ezt nem tartják egyébként, egy Muszkaország érdekében tartott igen ügyes plaidoyernek. Mi legfeljebb is Wallenstein szavaival élhetünk, mondván: „Jól van kigondolva, Lamormain atya; ezt igen okosnak lehetne tartani, ha nem volna oly nagyon is tromba.” Bismarck elakarja a német birodalmi parla-menttel, a világgal hitetni, hogy Németország a keleti kérdés által nincs közvetlenül érintve, több azonban még is be vallja, hogy a Duna hajózás kereskedelmi érdekeit érinti.

Meddő kor, ki szült ily méhtelen rut banyának? Isten nem, még ember sem. Hisz törpéből vagy az embereknél és rom-lottabb az ördögnél. Államférfiakul tetsze-legnek mai napság a közelet circusában emberek, a kik Liliput hüvelyk matyiú kö-zött rendkívül nagyok lehetnének hosszú-ságuk mértéke szerint; de a rendes em-beri alakok józanságának és képességeinek fokozatához mérve, sárhoz tapadt kicsi-snyek.

Rejtély előtt állunk, az bizonyos; még pedig a rejtélyek megfoghatatlanja előtt. Hiába törjük eszünket, hogy felkutassuk. A tényekből hegyek rakódnak le; letűzések, arezulusapások egymást váltják fel; a kikaczagás, számalom, semmibevevés tort ülnek a monarchia fölött: mégis rejtélyek rejtélye ez a politika, a kétségbeejtésig esztelen és beestelen.

Megbotránkozva kell constátálnunk azon sa-jnos körülményt, hogy a képviselőház mai ülésén s z a z n e g y e n k é t képviselő hiányzott. A ké-pviselőház oly óriási horderejű kérdések felett ta-nácskozik, a minő 1867. óta nem volt napirenden. A magyar mezőgazdaság, ipar és kereskedés lét és nem lét kérdéseit tárgyalják s ily fontos tanács-kozáskor alkalmával is akad 142 olyan képví-selő, ki oly rutul visszaél választóiak bizalmá-val. Ily égető kérdések fölötti tanácskozás és szava-zás alkalmával az országban 142 választó kerülete nincsen képviselve; a képviselő mandatumnak ilyen bitorlása valóságos botrány. — A holnapi ülésben egy nagy fontosságú kérdés felett fog ke-leni névszerinti szavazás által dönteni; arról lesz szó, hogy öt év múlva lesz-e jogunk felmondani ezen káros hatású szerződést. Ha az öt évi felmondási záradék nem fogadtatik el, akkor 10 év múlva hazánk teljesen ki lesz szakmárválva Ausztria ál-tal; a gyarmattartomány — a melylyé degradálja or-szágunkat a most tárgyalás alatt levő szerződés — már teljesen ki lesz szívattyuzva, s csak egy lé-pés fog kelleni ahhoz, hogy a koldus magyarból osztrákok csináljanak az akkori Tisza Kálmánok. Elvárjuk tehát az ellenzék minden tagjától, hogy a holnapi szavazásánál jelen le-gyen; elvárjuk annál is inkább, mert e pontnál tünik ki legvilágosabban, hogy Tisza kiegyezési műve rosszabb a 67-iknél is. Deák kiegyezésében ugyanis az öt évi felmondás clausulája benne volt,

most pedig a congressus összejövetele előtt már is prokuratorokdiki Muszkaországról. Attól tartunk, hogy ha így osztja be teendőit, a bírósági állást csak az európai háború alatt ne vindicálja ma-gának. Naiv vallomási közt legnaivabb az, melyet a három császárszövetségről tesz le, mondván, hogy ez nem irásbeli, hanem csupán barátságos és szem-élyes. Itt tehát megtagadja officiosusait, megta-gadja és meghazudtolja Gorcsakoffot és Andrássyt, kik mindig a három császárszövetségre hivatkoz-tak, kivált Andrássy, ki ezen szövetséget legújabb időig oly varázs vesszőnek tekinté, mely őt egy helyre szegezte, hogy onnét tapodtat sem moccant. Tiltakozik végre a német birodalmi kanczel-lár azon insinuatiónk ellen, mintha Németország ti-tokban Oroszországgal egy követ tult volna, hogy ez utóbbi Ausztriát dupirozálja. Minő insinua-tiók? Diplomatiá insinuatiónkól nem tudunk, ar-ról pedig, hogy Bismarck herceg bármennyű uj-ságbeli insinuatiókra szült fektetne, egész élete ta-nuságot tesz, hogy ezt róla nem lehet feltételezni.

Minő iszonyú istenverés, hogy a rothadás folyamán egy nemzetnek fe-jétül jut, a minék lábánál kellene hevernie a kifakadás, midőn a nehézkes eszű favágó lelkén is átcsillanlott a helyzet megítélésé-ben az, a mit világhosszagnak nevezünk, csak a nemzetintézőinek lelke maradt kár-hozatosán vak? A kárhózatot mozgásba hozó istenverésnek kellett lennie, máskép, a mi történt, a mi történik egy rossz álom volna, semmi egyéb.

Rejtély előtt állunk, az bizonyos; még pedig a rejtélyek megfoghatatlanja előtt. Hiába törjük eszünket, hogy felkutassuk. A tényekből hegyek rakódnak le; letűzések, arezulusapások egymást váltják fel; a kikaczagás, számalom, semmibevevés tort ülnek a monarchia fölött: mégis rejtélyek rejtélye ez a politika, a kétségbeejtésig esztelen és beestelen.

ki látva, hogy a kormányzati hatalom megnyerése miatt mennyien hizelegnek a „na-gyok” közül udvari környezetének s a környezet gyöngösgének: egy a kertben gyomláló szegény földmivelőre borítja a bibort, hogy természetes eszével és egy-szerű becsületességével legyen ujjaíterem-tője hazájának. A bölcsök, nagyok, providentialisok, messiások után, egy józan eszű, egyenes lelkű földmívelő adhat nekünk minisz-ternek, s mi nem töprengünk tovább a rejtélyek rejtélye fölött: Magyarország ujja-íteremésének, a dynastia megmentésének ügye végett azonnal meg fog szólnai az orosz ellen a harci tárogató. Addig is Lenhossék uram tegyen ő excellentiáikon koponyaméréseket.

időt, melyben a congressuson oda hathat, hogy az orosz lengyel alattvalók sorsa az európai hatalmak által tekintetbe vétsékek. Berlin, február 26. — Saját levelezésüktől. — Ki nem ismeri azon adomát, mely egy cha-maeleonról szól, melyet három ember pillantván meg, mindegyik más színben látott. Így vagyunk Bismarck herceg beszédének az újság lapok általi megítélésével is. Igen kevesen úgy ítélnék arról, hogy ez Ausztriára nézve kedvező, de sokkal nagyobb azok száma, kik ezt nem tartják egyébként, egy Muszkaország érdekében tartott igen ügyes plaidoyernek. Mi legfeljebb is Wallenstein szavaival élhetünk, mondván: „Jól van kigondolva, Lamormain atya; ezt igen okosnak lehetne tartani, ha nem volna oly nagyon is tromba.” Bismarck elakarja a német birodalmi parla-menttel, a világgal hitetni, hogy Németország a keleti kérdés által nincs közvetlenül érintve, több azonban még is be vallja, hogy a Duna hajózás kereskedelmi érdekeit érinti.

„A magyarok ismét megmutatták, mondá az eseményekre utalva egy német képviselő, — hogy jó politikuskok, bár a politikai helyzet éles felfogása náluk nem tudományos alapon keletkezett, hanem csu-pán ösztön volt”. Hát legyen ösztön a neve, a mi nem tudományos ostobaság, honnan van, minek tulajdonítsuk, hogy ez „ösztön-szerű” helyes politikai érzéktől át volt hatva a nép egyénenként és összesen, csak kizárólag azok nem, a kiknek a tehetség, az eszmék és a cselekvés terén ki kell válniok a „nyers tömeg” fölött?

Ha Andrassy lennék és Tisza nem akarnék lenni, mint férfi, restelném a ne-vetségesse tétel azon szerepét, melyet az ingyen élvező nagy publikum gyönyörű-ségére vele játszatnak. Annnyira nem ad-nak immár semmit érzékenységére és ité-letére, hogy a sodronyon rángatott báb iránt kiméletesebb gazdája. Kiteszi a rö-högésnek, de vigyáz rá, hogy be ne pisz-kojják. Andrassy fölött azonban nemcsak a fölényben levő iskolamesteri sarcasmus veri el a nevető port, hanem az orosz da-rabosság a maga győzelmi hetvenkedésé-ben még be is piszkolja.

— Az országgyűlési szabadelvű párt mai értekezletét Gorove elnök megnyit-va, tárgyalás alá vetetett a vámszövetségi javas-lat 22. cikkre. Az értekezlet két tagja aggodalmát fejezvék ki az 5 éves felmondási záradék kihagyása miatt. Tisza miniszterelnök, Teleszky, Mariássy, Várady, Szilágyi hosszabb, az egész kiegyezésre kiterjedő beszédet, valamint Falk, Wahr-mann és Jókai érveléseik után az értekezlet a cikket változatlanul elfogadta.

most pedig a congressus összejövetele előtt már is prokuratorokdiki Muszkaországról. Attól tartunk, hogy ha így osztja be teendőit, a bírósági állást csak az európai háború alatt ne vindicálja ma-gának. Naiv vallomási közt legnaivabb az, melyet a három császárszövetségről tesz le, mondván, hogy ez nem irásbeli, hanem csupán barátságos és szem-élyes. Itt tehát megtagadja officiosusait, megta-gadja és meghazudtolja Gorcsakoffot és Andrássyt, kik mindig a három császárszövetségre hivatkoz-tak, kivált Andrássy, ki ezen szövetséget legújabb időig oly varázs vesszőnek tekinté, mely őt egy helyre szegezte, hogy onnét tapodtat sem moccant. Tiltakozik végre a német birodalmi kanczel-lár azon insinuatiónk ellen, mintha Németország ti-tokban Oroszországgal egy követ tult volna, hogy ez utóbbi Ausztriát dupirozálja. Minő insinua-tiók? Diplomatiá insinuatiónkól nem tudunk, ar-ról pedig, hogy Bismarck herceg bármennyű uj-ságbeli insinuatiókra szült fektetne, egész élete ta-nuságot tesz, hogy ezt róla nem lehet feltételezni.

„A magyarok ismét megmutatták, mondá az eseményekre utalva egy német képviselő, — hogy jó politikuskok, bár a politikai helyzet éles felfogása náluk nem tudományos alapon keletkezett, hanem csu-pán ösztön volt”. Hát legyen ösztön a neve, a mi nem tudományos ostobaság, honnan van, minek tulajdonítsuk, hogy ez „ösztön-szerű” helyes politikai érzéktől át volt hatva a nép egyénenként és összesen, csak kizárólag azok nem, a kiknek a tehetség, az eszmék és a cselekvés terén ki kell válniok a „nyers tömeg” fölött?

Ha Andrassy lennék és Tisza nem akarnék lenni, mint férfi, restelném a ne-vetségesse tétel azon szerepét, melyet az ingyen élvező nagy publikum gyönyörű-ségére vele játszatnak. Annnyira nem ad-nak immár semmit érzékenységére és ité-letére, hogy a sodronyon rángatott báb iránt kiméletesebb gazdája. Kiteszi a rö-högésnek, de vigyáz rá, hogy be ne pisz-kojják. Andrassy fölött azonban nemcsak a fölényben levő iskolamesteri sarcasmus veri el a nevető port, hanem az orosz da-rabosság a maga győzelmi hetvenkedésé-ben még be is piszkolja.

— Az országgyűlési szabadelvű párt mai értekezletét Gorove elnök megnyit-va, tárgyalás alá vetetett a vámszövetségi javas-lat 22. cikkre. Az értekezlet két tagja aggodalmát fejezvék ki az 5 éves felmondási záradék kihagyása miatt. Tisza miniszterelnök, Teleszky, Mariássy, Várady, Szilágyi hosszabb, az egész kiegyezésre kiterjedő beszédet, valamint Falk, Wahr-mann és Jókai érveléseik után az értekezlet a cikket változatlanul elfogadta.

most pedig a congressus összejövetele előtt már is prokuratorokdiki Muszkaországról. Attól tartunk, hogy ha így osztja be teendőit, a bírósági állást csak az európai háború alatt ne vindicálja ma-gának. Naiv vallomási közt legnaivabb az, melyet a három császárszövetségről tesz le, mondván, hogy ez nem irásbeli, hanem csupán barátságos és szem-élyes. Itt tehát megtagadja officiosusait, megta-gadja és meghazudtolja Gorcsakoffot és Andrássyt, kik mindig a három császárszövetségre hivatkoz-tak, kivált Andrássy, ki ezen szövetséget legújabb időig oly varázs vesszőnek tekinté, mely őt egy helyre szegezte, hogy onnét tapodtat sem moccant. Tiltakozik végre a német birodalmi kanczel-lár azon insinuatiónk ellen, mintha Németország ti-tokban Oroszországgal egy követ tult volna, hogy ez utóbbi Ausztriát dupirozálja. Minő insinua-tiók? Diplomatiá insinuatiónkól nem tudunk, ar-ról pedig, hogy Bismarck herceg bármennyű uj-ságbeli insinuatiókra szült fektetne, egész élete ta-nuságot tesz, hogy ezt róla nem lehet feltételezni.

AZ „EGYETERTÉS” TÁRGYAJA. KÉT ÉLETRAJZ. — ELBESZÉLÉS. — IRTA: KAZÁR EMIL. (9-ik folytatása.) Vilma jövede látta, hogy öreg néne arczán mint lesznek hosszabbak és vékonyabbak a voná-sok, mint látszanak mindig mélyebben a nyemok, melyeket nehezen telő órák szoktak ott hagyni, s melyek sok kis ákom-bákommal hintik tele az emberi arcot, mint a verebek piros lábcsakái a porondot. A hamvas szürkés féhéredett fejen, mint a hamu a mind jobban emésztődő parázs fölött. Kéz-csuklói kidudorodtak, s kezeifején az erek vas-tag fonalai megfeszültek. — Kimondhatatlanul fáradt érttem! kiáltott Vilma, megfogva az asztot kezét, megcsókolva és ráhajtra forró homlokát. — Én olyan tehetetlen vagyok. Borcea néni fölétele a szép fejet, ramósy-gott, de az a mosoly még jobban megreméttette Vilmat. Tanultam zongorázni, tudok francziául, leckezték fogok adni, ahöz talán jobban értek, — szólt lázasan Vilma. — Már régen gondolkodom e fölött. Az öreg kisasszony, ki érezhette, mennyira elkényeztetette a lányt, s épen ezért nem tudott le-mondani valami homályos reménységekről, melyek-nek Vilmat még vissza kell helyezni a fényes életbe, e jámbor agg hajadon szelánság megköhönt. — Te Vilma? Mások szolgálatába akarsz szegődni? Hallgass, hallgass! — Irizatosan a gondolom, ha te nem len-nél! — tört ki a lány oly fájdalommal, hogy Bor-cea néni elhallgatott néhány pillanatra. — Valld meg nekem Vilma, mint gondolkol-zol Dáljai fölül? — Becsülöm. — Nem szeretted?

— Vonzódok hozzá. Kezdetben sokat szóra-koztatott, aztán éreztem, hogy üresség támadt körülöttem, hogy vágyaim vannak, melyek iránt mind hiába volt a te nagy figyelmed és gondos-ságod. Szerettem volna, ha valaki megnevetet s ha a tükörbe néztem, óhajtam sok, hogy valaki-től meghalljam: milyen vagyok én. Kívántam, hogy valaki egyedül csak én velem foglalkozzék, hizelegjen egy kicsit, mondjon bókort, és hogy legyen valaki, a kiért vigyázzak magamra. Ilyes-mit éreztem sokáig. Most melyekben érdekel, talán azért, mert megszoktam. Nem óhajtottam soha, hogy szeressen, hiszen oly fiatal még. Azt hiszem mindig, hogy másnap már szeretni fogom, de ma még gondolkodom fölfe. — És ha nőül kérne? — folytatta a valla-tást Borcea néni. — Nem teheti, míg egy kis utat nem egyen-get magának az életben. — Te is fiatal vagy Vilma. — Már tízenyolcz éves! — sohajtott Vilma elborultan. — Én bizonyosan tudom, hogy Dáljainak, mi-helyt olyan kis ösvényhez juthat, a hol szabadon intézheti lépteit, legtöbb óhajta volna, ha te is mellette lennél. — Vilma fölvette a varrást, kiegyengette térdén, s csöndes hangon azt mondta: „Tudom, tudom.” Borcea néni dicséretre kezdte a fiatal embert, de nem tulságosan, mert Vilmahoz senkit sem tartott elég méltónak. Hanem a lánynak az a szándéka, hogy lecke-órát ad, mégis engedelkenyvé tette, s Dáljait hajladó tudt vigasztaló gyanánt te-kinteni. — Olyan fiatal ember, — végezte beszéd-jét, — a ki megérdemelte egy biztató szót. — Félek, nagyon félek, — szólt a leány, beleszóve tekintetét a lámpa sugarába, — hogy élehetlenségem aggodalmait vezetik majd elhatá-rozomatom. Az öreg kisasszony nem értette ezt, s mivel Vilma nem magyarázta meg szavait, ő aztán olyan fejtegetést adott azokhoz, melyek teljesen más kö-vetkezésre vezettek, s Borcea néni ott ódag viték, hogy Dáljai Lajosit előkelő állásban és szerencse által felkarolva látta, s részéről teljes megnyug-

vást talált a törekvő fiatal emberben, kinek szép tulajdonai vannak. „Azt hiszem kedvesem, mondá legfeljebb, hogy Dáljainak nem kell más, mint egészség és szorgalom, s jól elláthatja magát.” Vilma lebeszélhetetlen maradt elhatározásá-ról, hogy a szerény háztartásához erősebb módon járulhasson, zongora és francia nyelvtan által, s Borcea néninek már úrsnap tudakozódní kellett, hogy hol történhetnék meg ez. Vilma nagy vágy-gyal esugdott az elhatározásán, sokat remélt, s megörült, mikor Borcea néni — kissé kedvetlenül — végre hírtl hozta, hogy „vannak gyerekek.” Nem valami előkelő gyerekek, de Borcea néninek nincsenek is nagy összeköttetései. Olyan családok gyermekei voltak, melyeknek a szerencse hirtelen jóra fordította dolgát, s egy darabig képesek minden-féle tanítót járattak a házhöz, hogy boszantsák az emelkedés létrájának alsóbb fokán maradt ismerőseket, s beszélhessenek mindenütt a zongora-óráról és francia leckékről. Elragadtattott apák és lelkesült anyák gyermekei, kik az első magzatba bele vannak bolondulva, s felfogadják, hogy nagy-szerű nevelésben részesüljenek; de a második és har-madik nőtével jónak látják a takarékosságot lép-teleni életbe. A szép és előkelő modoru Vilma szorgalmasan járt a lecke-órakra, s kifáradtan tért vissza, elmes és epés észrevételeket leve napi tapasztala-tai felől. Sokszor ingerlékenyen jött meg, boszus volt, de nem tudta el miért. Majd meg kifakadt, hogy méltatlanul bírák vele, a gyermekek ra-konzátlanok és sok boszuságot kell tűnie oly ál-lásu emberektől, kik szóba sem jöhetnek, ha nem volnának annyira félszegek, együgyűek és nevétségesek. Később azonban mintha csillapult, mintha engesztelődésbe jött volna helyzete új for-dulatával. XII. Dáljai csak akkor tudta meg, hogy Vilma lecke-órát ad, mikor már feltűnt előtte a pon-tosság, melylyel a fiatal lány bizonyos órában tá-voztott és jött. Az öreg kisasszony az első kér-dezőkódásra megmondott mindent, s a mily titkolózó és ármanys volt régebben, ép oly őszinte lett most.

— Igyekszünk elviselni sorsunkat, a mint tudjuk, — szólt az öreg kisasszony. — A szerenc-selenség beszállította magát közénk, tehát számba kell vennünk. Én öregszem, betegeskedem. Vilma nem engedné, hogy egyedül csak én fáradjak követelő szállónk kiállítására. Szegény Vilma! bizony senki sem gondolhatja egykor. Türelmes, anyagi lélek, valóságos marhár, a kit vástott gyer-kezők gyötrenek. Az ég majd megsegíti, hiszem, hogy meg. Ne szóljon arról neki, édes Dáljai ur. Fáj az én kedvesemnek, és hogy ne fájna, mi-ker nem ilyen életre nevelték. Oh Dáljai ur, mindig nagyon szomorú két elhagyott asszonyi teremés sorsa. Most történt először, hogy az agg kisasszony panaszokdott. De a balsors mindig állhatatos kisé-rőtől környezve jelenik meg, s be kell azokat is fogadni, minden erőszakoskodásukkal együtt. Lajos szomorun lépegette végig szászor is egy órában szük szobáját, melyből most nem nyílt följárát a nagyszerű szellős csarnokba, hogy oda me-hessen szórakozni. Vilma sem igen jelent meg ott. Az eszményialakok olyan sajátságos lények, a kiknek nagyon vigyázniök kell, hogy köznapi foglal-kozáskba keveredjenek, mert a szórnyak melylyel föl-szállnak, nem az övék, hanem kitüntetésül nyerk valakitol. A minden napi gondok küzdelmébe eme-ritül, az élet minden aprókos föltételeit küzdő akármilyen szép hölgy is (ki sokat busul, szegé-nyesen öltözködik, aggodalmasan nézegeti minden reggel kis pénz tárczája szük ösziályait, s órák szerint szaladgál esőben és sárban) elválaszthatat-lan lesz a föld rögeitől azonnal, mihelyt földies foglalkozásaiban oly gyakran látható, mint a mily gyakran látta Vilmat Lajos. De semmi baj! ha az ember utoljára is tisztába jön vele, hogy a földön maradni biztosabb. Borcea néni panaszos vallomása után nem sok idő múlva történt, hogy a mint a jölelki hölgy bevitté Lajosnak a vacsorát (mert ők ma-gok vagy korábban, vagy későbbben vacsoráltak, s csak ritkán együtt mind a hármán) ismét nagyon kedvetlen volt, sohajtozott, mialatt tulságosan sok időt töltött az egyetlen tányér elhelyezésével. — Dáljai ur, egyedül fog ismét vacsorálni. Drága kedves Vilma rosz kedvű. Tudom, hogy bekü-

vetkezik. Azok az emberek, és téns asszonyok le-nézőleg bántak vele. Valóságos cselédnek nézték. Már azt is kívánták tőle, hogy sétálni vigye va-lamennyi perupertyót. És rendetlenül fizették, min-denféle kifogást tettek, sőt kicsinylőleg nyilatkoz-tak szegény Vilma tehetségéről és megértőlt bá-násmódjáról. Vilma nem tűrhette. Ott hagyta őket. Ma bevezette a lecke-adást. Jól tette ugy-e Dál-jai ur? Mennyit emésztette magát! Te remény-lem, hogy legfeljebb megmondta nekik az igazságot. Szegény drága kicsikém. Reszketve jött haza. Lajos is egészen fölhevült a méltatlankodá-sok említésére. — Inkább koplalni, szászor is koplalni, mint ezt eltűrni! — kiáltott Borcea néni elkseredve, s mérgesen törülve ki hüvelykujjával szemét. — Édes Borcea néni, nagyon szeretnék Vilma kisasszonnyal még ma beszélni, öszintén, egészen szívem vágya szerint. — Oh édes öcsém uram, mi lehet az? Ön oly komolyan mondja, mintha válni akarna töl-lynk. Ne tegye azt, hisz ön a mi egyetlen bar-átunk. A szerencselenség számos kísértetének vala-melyike szóltat meg talán most is az agg haja-don nevében, és sugta Borcea kisasszonnyal, hogy tetteisse magát s marasztalja a fiatal embert, ki most már egészen elveszté türelmét, s némi za-varral szólt közbe: — Erről szó sincs. De szeretnék jogot nyerni hogy Vilma kisasszonyt oltalmazhassam hasonló méltatlanságok ellen. — Oh istenem, istenem! — sopánkodott a kisasszony, bámulva nézve a fiatal emberre. — Nekem ugy tetszik, hogy itt titok lapang. Nem értem, nem értem. — Nem titok. Szeretem Vilma kisasszonyt, s ezt nem is titkolom soha. Nyíltan bevallotam, és mint esküt mondtam ki, mikor inon távozmom kellett: hogy erőzelmim igazak, azok képezik bol-dogságom minden föltételeit. Nekem szükségem van e boldogságra, s egyetlen óhajtam, ha osztóznék abban Vilma is. (Folytatás következik.)

A budapesti áru- és értéktőzsde árjegyzései.

(HIVATALOS.)

A bécsi tőzsde árjegyzései.

február 21.

Table with columns for 'BÚZA', 'Különböző termények', and 'Kötvények'. It lists various agricultural products and their prices.

Table with columns for 'Kötvények', 'Bankok', and 'Záloglevelek'. It lists various bonds, banks, and their respective rates.

Table with columns for 'I. Osztrák államadóság', 'II. Földterherment. kötvény', and 'III. Magy. közkölcsönök'. It lists Austrian government securities and other financial instruments.

Table with columns for 'VII. Elsőbbségi kötvények', 'VIII. Magánorszjegyek', and 'IX. Váltók (3 óra)'. It lists various types of bonds and exchange rates.

HIRDETÉSEK

Advertisement for 'A legolcsóbb bevásárlási forrás' (The cheapest source of purchases) featuring 'Láng József' and 'aranyozónál' (gold plating).

Advertisement for 'Nyilvános jelentés!' (Public statement) regarding a liquidation or business matter.

Advertisement for '20 évi köhögés, mell-, tüdő- és gyomorhaj' (20-year cough, chest, lung, and stomach ailments) by Hoff János fia.

Advertisement for 'UTOLSÓ BEBEK' (Last babies) featuring 'PETER KÁROLY' and 'Mégjelent és az Egypetértés'.

Advertisement for 'IGÉRVÉNYEK' (Certificates) and '1864-ki államsorsjegyekre' (1864 state lottery tickets).

Advertisement for 'Az elgyengült férfiero (tehetetlenség)' (The weakened man (incompetence)) by 'specialista WEISS J.'.

Advertisement for 'Tokaji, Asszu és pecsenye' (Tokaj, Aszu and stews) by 'Parragh Gábor'.

Advertisement for 'Vastartalmu china-szörp' (Rich Chinese tonic) and '1839-ki állam- (Roth-schid)-sorsjegy'.

Advertisement for 'H. E. P.' (H. E. P. products) and 'Budapest, II. kerület, fő-utca'.